

AZON A KARÁCSONYI ÉJSZAKÁN

Makovei János

Azon a karácsonyi éjszakán
A Fény a földre költözött.
Azon az ős-sötét éjszakán
A magas Ég, s a Föld között
Isten szava zendült hatalmasan,
Nem dörögve, nem rémítőn.
Sziklák nem mozdultak meg,
Az ősi, magas bérc-tetőn.

Azon a karácsonyi éjszakán
Gyermek sírt fel csendesen.
Elhagyott istálló-szegletben bár,
De ma én is e sírást lesem,
Mert ez volt az isteni szózat,
Új élet sarjadt, új és büntelen.
Reménységem már csak Ő,
Az Ő élete lehet, ez kegyelem.

Azon a karácsonyi éjszakán
Kösziklák zuhanását vártam,
Hogy sötétben gyötrődő életem
Eltapossa igazságosan, bátran.
Hogy sötétben fejezzem be rövid,
Sötétben kezdett földi életem,
Mert a föld porában már rég
Dicső fény-virág nem terem.

Azon a karácsonyi éjszakán
Angyalok kara vígan zengett,
S én mégis a gyermek sírását
Vártam. Hála Istennek, meglett.
Szívemben, lelkemben azóta is
Áldom Őt, a legdrágább Fiút,
Ki halk sírásával üzenté meg,
Bűneimből lesz egyszer kiút.

Azon a karácsonyi éjszakán
A föld világosságba öltözött,
Azóta biztosan látom az utat
A magas Ég és a Föld között.
Azóta tudom, az Isten szava
Nem sziklaként zuhan le rám,
Egy gyermek sírásával szól
Ma is egy sötét éjszakán.

Az Ő szava szelíd és drága,
Mindeneknél drágább lehet,
Ha számodra felsír egyszer
A karácsony-éjszakai gyerek.
Az Isten megváltó szeretete,
A Fiú, a legdrágább vendég,
Aki azon a sötét éjszakán
Nem maradt csupán emlék.

Budapest, 1968.

Forrás: www.keresztenydalok.hu